

Κακίστον πρᾶγμα νὰ σκεύη τις ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ, ὅταν εἶναι ὀρθαί.

Подписки на спомоществованія ставатъ при опредѣленіи по възъ настоятели, които и отговарятъ за вѣстникѣтъ.

Голѣша злочестина бѣше за всѣхытъ
пущи въкове на Българіѣ, дѣто Симеонъ
не умѣи или не можѣ да направи съ дър-
жавѣтъ си онова което направи съ чер-
квѣтъ. Този владѣтель, ако и да е былъ
най великыйтъ, най силеныйтъ и най ум-
ныйтъ между всѣхытъ съ conto ся гор-
дѣ пашата исторія, не е ималъ понятіе
за оную коего наричатъ, държавна мѣд-
рость и искусство; сир. не е умѣилъ да
пложи едни основѣ на народнытъ стре-
женія, не е могълъ да усрѣдоточи държа-
вѣтъ си и да ѣ даде единъ крѣпкъ и
твърдъ организуванъ видъ, и тѣй да ѣ
гласне кѣмъ едни цѣль. Обща е харак-
теристиката на тогавашнытъ наши владѣ-
тели; тѣ сѣ смѣтали животѣ и сѣдѣжѣ-
тъ на държавѣтъ си съ собственыйтъ
свой животъ; самото спасеніе—единчко-
то условіе за да ся уварди цѣлостьтъ и
независимостьтъ на нашійтъ народъ, съ-
стоеше ся тогавъ въ мѣдростьтъ, дѣя-
тельностьтъ и родолюбіе то на владѣтелитъ,
conto въ своѣтъ личность съдържавахъ
и обединявахъ цѣлытъ народъ. Но жа-
лостна е, и то всякога, сѣдѣбата на вся-
кой едни народъ, комуто сѣдѣбата е за-
висела отъ едни само человекъ, кога той
народъ самъ въ себеси не намира стихіи
за животъ, обдържаніе и напредваніе. За-
щото хитрийтъ и лукавыйтъ нашъ непріа-
тель твърдъ ясно разумѣ състояніе то на
работытъ, и ся увѣри, че за да обезсили
Българіѣ доволно е само ако зарази вла-
дѣтели ѣ. Малодушіе то и миролюбіе то,
тѣзъ главни черти на Симеоновътъ пре-
емникъ, царь Петра, подадохъ на визан-
тійскыйтъ дворъ прѣкрасенъ сгодъ да не-
пълни настрѣеніе то си. Той успѣ да оже-
ни българскыйтъ царь съ едни отъ свои-
тъ княгини, съ което си отвори пъкъ въ
сърдце то на Българіѣ дѣто съ чернытъ
и мрачнытъ си интриги да може да сѣе
раздоръ, да прави партіи и даже да о-
браща кърмилото на българскѣтъ държавѣ
споредъ волѣтъ си. И пѣтъ виж-

МАРИНО-ПОЛЕ—...“Свѣдѣнія ми искаше
ы, пакъ за наше село, и сердный ми ся, гле-
зашъ, и глѣзничъ мнъ зыщо ты не пишъ, и наше-
го дѣи нистинѣхъ ми казувашъ ми не и азъ съмъ
ставѣлъ Маринопольчанинъ, то есть не радивъ и
вводущей къмъ общаго добро. Но вѣщны
и, любезный ми съселяннино, чѣмъ дѣто пѣ-
а животи и вѣсичю сии и ся недвижнъ, тамъ,
рѣтелю, и най горѣщитѣ желанія и най благо-
одный чувства, ако и да не узириши, пара-
низироваши ся быши, това и азъ го леавахъ и
е го вѣровахъ, посега трѣба да го вѣрувань,
ще като идешъ и самъ ты да го засвидѣтел-
ствувань въ самого мене. Прѣдътолкози прѣвѣ-
и и мѣжнотн, въ единъ хаосъ на пирити, на
грубоети и подлости и между самы онѣвъ отъ
онто вѣскога отечеството най много оука-
—; въ срдѣ дебелый оули мракъ надъ вѣсичю
обществено въ родинѣхъ ми, азъ трѣбаше
а ся спрѣж като пѣтиникъ въ вѣстѣхъ маглѣхъ ко-
и ся е отстарилъ отъ пѣтъ, какъ ся спира
а разгледа около си прѣдмѣтитѣ по които тър-
и дано позная на каждѣ е пѣтъхъ който трѣба
а да хване за да излѣзе дѣто нека, тѣй на-
равнихъ и азъ като ся заверихъ въ бащиното
и село; спрѣхъ ся, разгледахъ около си, по-
сегнахъ да познѣмъ съселянныи си при които
и доведе пакъ чѣстѣта ми, и съ които ще жи-
въхъ за прѣрѣдъ, то бѣше необходимо за мене
а да ся изчертажъ пѣтъхъ който трѣбаше да

ДЪБАНАСЫ. — «За впросьть, срамъ мя е
ништикъ и да говорѣхъ, и не въ пытанъ за по
вѣи по сеѣхъ тѣхъ. Истинѣи, Г-не редакторе,
хорота сѣи ны цѣпили за много будали, но и
выи, олава Богу, подтвердихмы како трѣба
мѣшати имъ, и показавы и слѣдующы да
показувамы че не смы за нищо... Грыцкый
тука владыка не малко соблазнъ причинила, и

